

mert a „Bibliometria” 228 soráról állapítottuk meg, hogy a magyar nyelvű forrásokból gyakorlatilag szó szerinti másolással vették át. Megjegyezzük, hogy idézőjelet egyszer sem találtunk a 14 ilyen felfedezett alkalomból, sőt, az a cikk, amelyből a legtöbbet „ültették át” saját szövegként a „Bibliometriába”, nincs megemlítve az irodalomjegyzékben.

Úgy véljük ezek után, hogy a „Bibliometria” szerkezeti fogyatékoságaira, ki nem elégítő tárgyalás-

módjára, a lényeges, lényegtelen és oda nem tartozó dolgok „együtt-hozására”, az alkotott kép érdektelenségére és elavultságára kár lenne további szavakat vesztegetni.

Az eset intsen mindenkit, aki tanulhat belőle.

Marton János

(MTA Szegei Biológiai Központ Könyvtára)

HÁLÓZATOSDI VAGY (A)MIT AKARTOK? *

Folyóirat szerkesztőjének lenni komoly dolog. Az általa leírt szónak hitele és súlya van még akkor is, ha az csak véletlenül csúszott ki a tolla alól. Különösen, ha a mondandó kommentár vagy bevezetés folyóiratának valamely cikkéhez. S még különösebb, ha magának a cikknek semmilyen mondanivalója nem adott apórot az említett kommentárra vagy bevezetőre a „hálózatosi” ügyében.

Rövid kívánok lenni, ezért nem részletezem, hogy *ki* és *mikor* vett részt a könyvtári hálózatokról szóló rendelkezések előkészítésében, kiadásában és végrehajtásában. De *itt* elsősorban az beszélhet erről, aki az adott körülmények között tett is valamit a jogszabályok jó célkitűzéseinek megvalósításáért, a buktatók kikerüléséért, a könyvtárak – a hálózatba tartozó szakkönyvtárak – munkájának megjobbításáért. Ezért pedig a hálózati központok és az ezekben dolgozó lelkes könyvtárosok tettek valamit, akiknek munkáját, lelkesedését torkollotta le a „hálózatosi” hányavetisége.

Elismerem, hogy ha minden könyvtárban magasan képzett könyvtáros, számítógép-terminál, különféle reprográfiai berendezések lennének, online kapcsolat közöttük és a meglévő hazai nagyszámú adatbázis között, ha a külföldi könyveket központilag dolgoznák fel és a központi katalógus COM-on lenne, akkor felesleges lenne a könyvtári hálózatokról beszélni, nem lenne rájuk szükség. Csakhogy erre jelenleg nincs pénz. S a legolcsóbb mégis csak a könyvtáros, aki sajátkezűleg, sajátlábúlag, sajátagyúlag teremt elő a szükséges információkat. S addig bizony szükség van olyan könyvtárosokra is, akik igyekeznek egységes munkamódszereket elterjeszteni, küszködni a fenntartókkal a megfelelő hely, dotáció, könyvtáros érdekében, akik szóban, írásban igyekeznek a könyvtárosok tudását magasabb szintre emelni, akik tanulmányozzák a hálózat könyvtárait, azok életét és a különféle fejlődési tendenciákat figyelembe véve igyekeznek nemcsak saját hálózatuk, hanem más könyvtárak munkáját is segíteni, egymáshoz közelebb hozni az egységes magyar könyvtári rendszer megfelelő működése érdekében. A hálózati-módszertani munkatárs eljuttassa a lelki doktor, a pedagógus, a jogsegélyszolgálat és a szigorú szakfelügyelő szerepét. És mindezt az eredmény mily csekély kilátásaival. S most ezeket az erőfeszítéseket, az elmúlt években elért eredményeket „intézi el” könnyedén a „hálózatosi” pertraktáció.

Mert lehet mást javasolni a szakkönyvtári hálózatok helyett. De akkor azt komolyan átgondolva és tisztességes hangnemben kifejtve várjuk. Mindezt csak „Pro memoria” mondom.

Bauer József
(PRODINFORM)

* Hozzászólás Kruchina Ottó: *Könyvtár? Nem könyvtár?* című, a TMT f. évi 10. számában megjelent cikkének főszerkesztői bevezetéséhez, amelyet, hogy a t. olvasónak ne kelljen hozzá visszalapoznia, itt ismételtelen közlünk: „A TMT Kruchina Ottó dolgozatát azért közli ebben a [Pro memoria] rovatban, mert a benne felvetett kérdések mindmáig nincsenek megoldva, s ezért jó, ha emlékezetünkben tartjuk őket. Másfelől nézve a dolgot: az emlékezetben tartás egyre kevésbé elégíthet ki bennünket. Expressis verbis Kruchina dolgozatában is sokkal több lappang, mint amiről szó van. 'Kimondatlan tartalma' számomra pl. felveti: egyáltalán tartható-e a régimódi 'hálózatosi' a szakkönyvtárügyben, de különösen a műszakiban? És: mi jöjjön, mi jöhet helyette? Meglehet, más sem lesz másként ezzel. Ha igen, illetve ha gondolatai cikké is érnek, a TMT szívesen vállalkozik közlésére.” – Lehet, hogy lesznek olyanok, akik kissé „mellément” hozzászólásnak fogják B. J. írását minősíteni. – F. T.